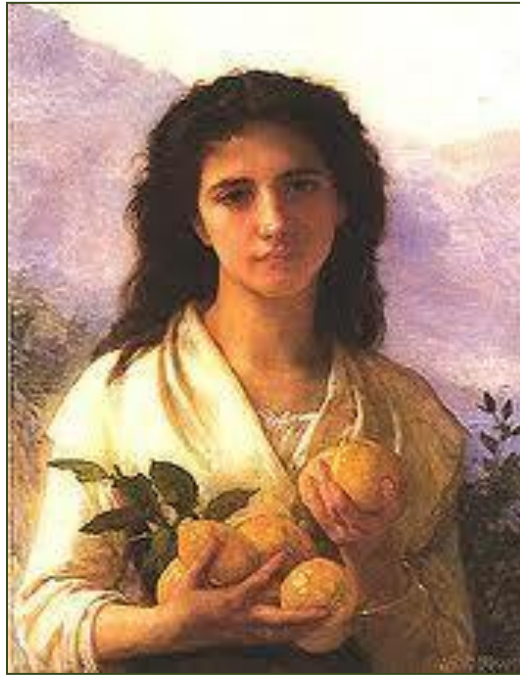

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΖΟΛΕΑ

LEMONADE

William Adolphe Bouguereau

Κορίτσι με λεμόνια, 1899

ΑΘΗΝΑ 2018

Η Κατερίνα Καζολέα γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε Ιστορία και Αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Συνέχισε με Magister Artium στην Ιστορία Τέχνης και την Κλασική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο του Regensburg.

Εργάστηκε στο Μορφωτικό Ίδρυμα της Εθνικής Τράπεζας. Άρθρα της για την τέχνη έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά. Το 2015 εξέδωσε την ποιητική συλλογή *Νότος*. Με το διήγημά της *Η επανάσταση των ρόλων* συμμετέχει στη συλλογή διηγημάτων «*Το Μυστικό*» (εκδόσεις Καστανιώτη, 2018). Τα θεατρικά της έργα μπορούν να διαβαστούν ελεύθερα στην προσωπική της ιστοσελίδα katerinakazolea.gr

τηλέφωνο επικοινωνίας: 6937508527

e-mail: katerinakazolea@gmail.com

Το θεατρικό έργο “Η Σιμονέτα” της Κατερίνας Καζολέα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Το παρόν έργο αποτελεί κατοχυρωμένη πνευματική ιδιοκτησία. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή ή την οθόνη ή να το αναδημοσιεύσει απαιτείται συναίνεση της συγγραφέως.

LEMONADE

Η ζωή της Λένιας ασφυκτιά μέσα σε ένα σύνδρομο ανθρωποφοβίας, από το οποίο λυτρώνεται όταν η μητέρα της αποφασίζει να της αποκαλύψει την αλήθεια που θα την βοηθήσει... Πότε η αλήθεια επιλέγει να έρθει στο φως και πότε όχι;

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΛΕΝΙΑ, 30 χρ., σχεδιάστρια εικονογραφήσεων σε παιδικά βιβλία

ΡΕΒΕΚΚΑ, 35 χρ., γειτόνισσα της Λένιας, δουλεύει ως επιμελήτρια στον ίδιο εκδοτικό οίκο

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ, μητέρα Λένιας, 70 χρ.

ΔΑΦΝΗ, ψυχολόγος, φίλη της Ρεβέκκας, 50χρ.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ, 55 χρ.

ΓΙΑΤΡΟΣ, 50 χρ.

+ ένας σερβιτόρος

Το σπίτι της Λένιας, με ένα μεγάλο γραφείο-σχεδιαστήριο. Επάνω του στοιχισμένα και τακτοποιημένα χρώματα, μπογιές, μολύβια. Στον τοίχο, σε ταμπλώ, κολλημένα με πινέζες σχέδια από εικονογραφήσεις παιδικών βιβλίων, τοπία, χωριά, σπιτάκια, δέντρα, συννεφάκια, με χαρούμενα χρώματα. Είναι το αντικείμενο της δουλειάς της Λένιας. Σε άλλον τοίχο μια αφίσα με το έργο του Μπουγκερώ «Κορίτσι με λεμόνια».

Ένα παραβάν ξεχωρίζει στα δεξιά το υπνοδωμάτιο, όπου υπάρχει ένα κρεβάτι, μια καρέκλα, ένα ράφι και απέναντι απ' το παραβάν ένα παράθυρο. Στο παράθυρο μπορεί να εναλλάσσεται φως ημέρας και νύχτας.

Αριστερά από το σπίτι της Λένιας και πιο μπροστά, πιο κοντά στους θεατές, υπάρχει ένα μικρό γραφείο με πορτατίφ και μια πολυθρόνα μπροστά. Είναι το γραφείο της ψυχολόγου, της Δάφνης.

Οι σκηνές εναλλάσσονται με ελαφρύ χαμήλωμα και δυνάμωμα των φώτων, όχι με απόλυτο σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Η **Λένια** σχεδιάζει στο γραφείο της με μια ήρεμη μουσική.

Μετά τακτοποιεί κάθε τι πάνω στο γραφείο με ψυχαναγκαστική προσοχή, ξύνει μολύβια, βάζει κάθε μολύβι στη θέση του στο κουτί, πετάει τα ξύσματα με προσοχή στα σκουπίδια, ισιώνει κάθε χαρτί στο γραφείο και φεύγει.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Μπαίνει η Ρεβέκκα ξεκλειδώνοντας απέξω την πόρτα και αρχίζει να ποτίζει πέντε-έξι φυτά σε γλαστράκια, τοποθετημένα τακτικά στη σειρά.

ΡΕΒΕΚΚΑ (απευθυνόμενη στο κοινό, ενώ ταυτοχρόνως ποτίζει): Η εσωστρέφεια είχε αρχίσει να της πειράζει τα νεύρα. Ειδικά όταν μού είπε: «Ένας άγνωστος μοιράζεται χαρές και λύπες μαζί μου!» Δεν ήξερα τι να υποθέσω και πώς να την βοηθήσω. Τόσο καιρό της έλεγα να βγούμε, να της γνωρίσω κόσμο αλλά δεν ήθελε γνωριμίες... φοβόταν τους ανθρώπους. Και ξαφνικά «ένας άγνωστος...» Ποιός; Και πώς; Την συμβούλεψα να πάει στη Δάφνη, μια φίλη μου ψυχολόγο.

Προχωρεί δεξιά, κοιτάζει σκεπτική το παραβάν και το παράθυρο. Πιάνει ένα παιδικό βιβλίο από το ράφι, κάθεται στην καρέκλα του υπνοδωματίου και κοιτάζει τις εικόνες. Σκοτεινιάζει αυτή η περιοχή της σκηνής και διατηρείται σε ημίφως.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Η Δάφνη μπαίνει στη σκηνή από το πλάι αριστερά και όχι από την πόρτα του διαμερίσματος και πηγαίνει να καθίσει στο γραφείο της. Φωτίζεται αυτό το κομμάτι της σκηνής.

ΔΑΦΝΗ: Μού είχε μιλήσει για έναν παράλληλο κόσμο, στον οποίο πίστευε όταν ήταν παιδί. Αρχικά όμως ήρθε ταραγμένη από ένα **πρόσφατο** συμβάν. Έτσι έρχονται όλοι.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Έχει μπει και έχει καθίσει στον καναπέ η μητέρα της Λένιας. Μιλάει με έναν αποστασιοποιημένο τρόπο, αφού είναι νεκρή. Γι αυτό μπήκε από την άλλη πλευρά της σκηνής (από δεξιά), όχι από την εξώπορτα.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Μερικά μυστικά θέλεις να τα πάρεις μαζί σου. Έρχεται όμως κάτι... που σε **αναγκάζει** να τα δώσεις. Γιατί κάποιοι τα χρειάζονται. Οι άνθρωποι ανακουφίζονται πολύ όταν βρίσκουν εξηγήσεις... σε όσα τους συμβαίνουν. Φεύγει το ίδιο αθόρυβα.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Φωτίζεται η Ρεβέκκα. Αφήνει το βιβλίο στο ράφι και σηκώνεται να φύγει. Διασχίζει το σπίτι.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Μέναμε δίπλα. Δεν ξέρω αν θα ξαναγυρίσει. Με άφησε να ποτίζω τις γλάστρες. Έφυγε... λίγο μετά που πέθανε η μητέρα της.

Η Ρεβέκκα φεύγει και κλειδώνει απέξω την εξώπορτα.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Φωτίζεται πάλι η Δάφνη. Κοιτάζει στο ημερολόγιό της.

ΔΑΦΝΗ: Σήμερα είχε ραντεβού η Λένια, αλλά το ακύρωσε. Δεν ξέρω αν κατάφερα να την βοηθήσω. Μπορεί να βρήκε την άκρη μόνη της.

Πιάνει ένα βιβλίο από δίπλα, το γυρίζει και διαβάζει στο οπισθόφυλλο:

ΔΑΦΝΗ: «Ο κόσμος είναι γεμάτος από μαγικά πράγματα που περιμένουν υπομονετικά το πνεύμα μας να γίνει πιο οξυδερκής» Ουίλιαμ Μπάτλερ Γέητς, Ιρλανδός ποιητής 1865-1939. Μάλιστα.

(Το ανοίγει και αρχίζει να το διαβάζει.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Η Λένια μπαίνει στο σπίτι της χαμογελαστή κρατώντας έναν πακεταρισμένο μικρό πίνακα που τον ανοίγει και τον κρεμάει ενθουσιασμένη και εκστατική στο παραβάν που βλέπει προς το κρεβάτι. Οι θεατές δεν τον βλέπουν.

*Ξαπλώνει στο κρεβάτι ανάσκελα με τα μπράτσα σηκωμένα ψηλά, τα χέρια δεμένα πάνω απ' το κεφάλι και παρατηρεί τον πίνακα, επίμονα, ερωτηματικά και ευχαριστημένα.
Μετά ανασηκώνεται, πιάνει το κινητό και τηλεφωνεί στη Ρεβέκκα.*

ΛΕΝΙΑ: Είδα την κλήση σου. Ήμουν στην μεταφορική εταιρεία. Να παραλάβω κάτι. Είσαι δίπλα; Θα έρθεις; ...Εντάξει.

Σε λιγάκι χτυπάει το κουδούνι. Η Ρεβέκκα μπαίνει με νεγλιζέ και παντόφλες.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Τηλεφώνησα να σου πω πως ορίστηκε η μέρα για την παρουσίαση. Στις εικοσιπέντε του μήνα, ημέρα Δευτέρα.

ΛΕΝΙΑ: Ξέρεις ότι ποτέ δεν έρχομαι.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Μα έχεις κάνει τόσο ωραία δουλειά! Αυτή την φορά, Λένια, πρέπει οπωσδήποτε να έρθεις.

Η Λένια στριμώχνεται και θέλει να αλλάξει θέμα.

ΛΕΝΙΑ: Μην μου χαλάς την χαρά που έχω τώρα. Έλα να σου δείξω τι πήρα. Όχι... Πρώτα θα σου πω την ιστορία.

Για να ζωγραφίσω τη λάμπα θυέλλης στο παραμύθι του Ντίκενς, έφαξα στο διαδίκτυο εικόνες από παλιές λάμπες. Μπήγα στην ιστοσελίδα ενός παλαιοπωλείου στο Κοριν. Στις φωτογραφίες με τα εκθέματα - ξέρεις πόσο φορτωμένοι είναι αυτοί οι χώροι - ανάμεσα σε γκραβούρες και πορτραίτα στρατηγών, διέκρινα στο βάθος ακουμπισμένον στο πάτωμα, έναν πίνακα, που με τράβηξε. Μεγέθυνα την εικόνα. Ζωγραφισμένο ένα παιδικό πρόσωπο με έντονα μάτια. Μού θύμισε τον εαυτό μου σε ηλικία 10 χρονών. Το παρήγγειλα και ήρθε. Πολύ φθηνό. Δεν είναι σπουδαία τέχνη, αλλά νομίζω πως έτσι ακριβώς ήμουν. Πάμε να στο δείξω.

Της δείχνει τον μικρό πίνακα που μόλις κρέμασε.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Πραγματικά! Έχει κάτι από σένα.

ΛΕΝΙΑ: Είναι και κάτι άλλο, Ρεβέκκα. Βλέπεις που το κοριτσάκι φοράει μια μπλούζα με σχεδιασμένες επάνω φετούλες από λεμόνι; Ο τίτλος του πίνακα γραμμένος κάτω δεξιά είναι Lemonade. Κι εμένα με βάφτισαν Λεμονιά. Παρόλο που μετά με γράψανε και με φωνάζανε Λένια, το όνομα της γιαγιάς.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Φοβερή σύμπτωση!

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Η Λένια κάθεται μπροστά στο γραφείο της Δάφνης.

ΛΕΝΙΑ: Η αγωνία με εμποδίζει να ζήσω.

ΔΑΦΝΗ: Η συνεχής αγωνία είναι μια μάταιη κατάσταση.

ΛΕΝΙΑ: Αισθάνομαι όμως πως την χρειάζομαι. Αλλιώς θα βρεθώ απροστάτευτη. Ένας αυτόματος εσωτερικός μηχανισμός μετατρέπει κάθε πιθανή χαρά σε απειλή κινδύνου. Υπάρχει κάτι μπλοκαρισμένο μέσα μου. Γι αυτό πήγα σε μια συνάντηση διερεύνησης του εσωτερικού κόσμου. Υπήρχε μια ομιλήτρια. Ωραίο αμφιθέατρο. Καθίσματα με κόκκινο

βελούδο. Αναπαυτικά. Κόσμος λίγος και διάσπαρτος. Όπως το συνηθίζω, καθόμουν μακριά απ' τους άλλους. Πολλά κενά καθίσματα γύρω μου. Στο τέλος η ομιλήτρια είπε πως θα σβήσουν τα φώτα για να κάνουμε μια άσκηση. Θα έβαζε ήχους που ακούει το έμβρυο μέσα στην μήτρα. Τους ήχους στο εσωτερικό του ανθρωπίνου σώματος. Έσβησαν τα φώτα. Μόλις άρχισε ο υπόκωφος αυτός θόρυβος άρχισαν να κυλούν απ' τα μάτια μου ποτάμια. Ανεξέλεγκτα, χωρίς λυγμό, χωρίς φρένο, χωρίς τίποτα. Τα μάτια μου βρύσες ανοιχτές. Ήταν αντανάκλαστικό. Δεν σκεφτόμουν τίποτα. Έκλαιγα ακατάσχετα, χωρίς να γνωρίζω τον λόγο. Τα φώτα άναψαν σε δεκαπέντε λεπτά. Τα χέρια μου γεμάτα βρεγμένα χαρτομάντιλα. Γύρισα να κοιτάξω τους άλλους. Ήμουν σίγουρη πως όλοι θα είχαν κλάψει όπως εγώ. Όμως κανείς. Τους παρατήρησα. Όταν βγήκαμε έξω πλησίασα μια κυρία και την ρώτησα: *Εσείς δεν κλαίγατε; Με κοιτάξεε παράξενα. Κατάλαβα πως ήταν μια προσωπικά δική μου αντίδραση. Έκλαιγα φαίνεται στην κοιλιά της μάνας μου. Αλλά γιατί;*

ΔΑΦΝΗ: Στην δουλειά πως αισθάνεσαι;

ΛΕΝΙΑ: Δουλεύω στο σπίτι. Όταν σχεδιάζω για ένα βιβλίο, φτιάχνω εικόνες, και αυτό με κάνει ευτυχισμένη. Όταν τελειώσει το βιβλίο, όλοι στον εκδοτικό οίκο χαίρονται. Για την Ρεβέκκα είναι γιορτή. Εμένα φυτρώνουν γύρω μου φίδια. Κουνούν καταπάνω μου τις σουβλερές κόκκινες γλωσσίτσες τους. Μόλις ανακοινωθεί η παρουσίαση, αρρωσταίνω. Αρνούμαι να παραστώ. Έχουν καταλάβει πως κάτι συμβαίνει.

ΔΑΦΝΗ: Γιατί δεν πάς, Λένια;

ΛΕΝΙΑ: Φοβάμαι τον κόσμο. Φοβάμαι τον φθόνο των αγνώστων. Ένας μέσα στο κοινό να φθονήσει, εγώ θα λιποθυμήσω.

ΔΑΦΝΗ: Για ποιο λόγο να φθονήσουν;

ΛΕΝΙΑ: Νομίζω πως δεν χρειάζεται να υπάρχει λόγος. Οι άνθρωποι φθονούν από εσωτερική τους ανάγκη. Για να καλύψουν τα προβλήματά τους. Για να μην βλέπουν τις ελλείψεις τους. Τυχαίνει να σε φθονούν και μόνον επειδή υπάρχουν. Οι άνθρωποι είναι πολύ σκοτεινοί.

ΔΑΦΝΗ: Με τα αδέρφια σου πώς τα πας; Τι σχέσεις έχεις;

ΛΕΝΙΑ: Έχει πάρει καθένας τον δρόμο του. Μόλις τέλειωσα το Λύκειο χάθηκα με τα αδέρφια μου. Τα παιδιά είναι σιληρά, δεν δέθηκα μαζί τους.

ΔΑΦΝΗ: Είσινα μεταξύ τους δέθηκαν;

ΛΕΝΙΑ: Ναι. Ταίριαζαν περισσότερο.

ΔΑΦΝΗ: Εσύ ήσουν η μικρότερη;

ΛΕΝΙΑ: Η τελευταία.

ΔΑΦΝΗ: Γιατί είπες ότι τα παιδιά είναι σιληρά;

ΛΕΝΙΑ: Κοροϊδεύουν το ένα το άλλο.

ΔΑΦΝΗ: Γινόταν συχνά αυτό;

ΛΕΝΙΑ: Με πρώτη ευκαιρία. Έτσι δεν μπορούσα να εμπιστευτώ, ούτε καν την καλή τους πλευρά. Δεν ήξερα ποτέ θα φανεί η άλλη.

ΔΑΦΝΗ: Οι γονείς;

ΛΕΝΙΑ: Ο πατέρας έλειπε. Ναυτικός. Η μητέρα μου καλή. Δεν είχα πρόβλημα. Αλλά δεν ήμουν και δεμένη.

ΔΑΦΝΗ: Τι σε ενοχλούσε στα αδέρφια σου;

ΛΕΝΙΑ: Αυτά έπαιζαν μαζί. Εγώ ζωγράφιζα.

ΔΑΦΝΗ: Γιατί δεν έπαιζες μαζί τους;

ΛΕΝΙΑ: Όταν με κορόιδευαν δεν το άντεχα. Αν μια φορά νοιώσω άσχημα με κάποιον κλείνομαι αμέσως.

ΔΑΦΝΗ: Γιατί σε κορόιδευαν;

ΛΕΝΙΑ: Επειδή συνέχεια ζωγράφιζα. Μού τα μουτζούρωναν, μού τα έσαιζαν...

ΔΑΦΝΗ: Δεν συγχωρείς;

ΛΕΝΙΑ: Πληγώνομαι τόσο που δεν σκέφτομαι να συγχωρήσω. Είμαι σίγουρη πως θα ξανασυμβεί και απομακρύνομαι.

ΔΑΦΝΗ: Φεύγεις από όλες τις φιλίες και σχέσεις;

ΛΕΝΙΑ: Δεν θέλω φιλίες και σχέσεις. Είναι σίγουρο πως κάποια στιγμή θα πληγωθώ. Πάντα πληγώνομαι.

ΔΑΦΝΗ: Πώς ξεσιάζεις; Όταν θέλεις να βγεις ένα βράδυ, πού πάς;

ΛΕΝΙΑ: Πηγαίνω σινεμά.

ΔΑΦΝΗ: Μόνη σου;

ΛΕΝΙΑ: Πάντα. Δεν μού αρέσει να κάθεται δίπλα μου κανείς. Χρειάζομαι πολλά άδεια καθίσματα γύρω μου για να νοιώθω ασφαλής. Αλλιώς επηρεάζομαι από τους άλλους, μού δημιουργούν ανησυχία και εκνευρισμό.

Φέτος παραμονή Χριστουγέννων πήγα στο σινεμά. Είχε αρκετό κόσμο. Σκέφτηκα πως κι άλλοι δεν τα πάνε καλά με τις γιορτές. Βέβαια οι περισσότεροι ήταν ζευγάρια.

ΔΑΦΝΗ: Για την Ρεβέκκα πώς νοιώθεις;

ΛΕΝΙΑ: Η Ρεβέκκα θέλει να βγαίνουμε, αλλά εγώ δεν θέλω παρέες και μπαρ. Συνέχεια αρνούμαι. Ευτυχώς η Ρεβέκκα δεν θυμώνει και δεν παρεξηγεί. Της έχω πει όμως ότι δεν δένομαι σε φιλίες. Κάποια στιγμή τις σταματώ και τις κλείνω, την μια γνωριμία μετά την άλλη.

ΔΑΦΝΗ: Μήπως επειδή δεν τις προχωράς σε βάθος;

ΛΕΝΙΑ: Σε βάθος οι άνθρωποι είναι τόσο κακοί που δεν το άντεχω. Ακόμα κι εγώ. Δεν βγάζω τον εαυτό μου απέξω. Αυτό το κακό βάθος δεν θέλω να το βλέπω.

ΔΑΦΝΗ: Αν το κοιτάξεις και το αποδεχτείς, δεν θα είναι τόσο τρομακτικό. Είναι ωραίο να ζούμε αρμονικά με τους άλλους, ακόμα κι αν ο βυθός μας είναι μαύρος.

ΛΕΝΙΑ: Όμως αν ζούμε στην επιφάνεια..., αν βλέπουμε μόνο την εξωτερική όμορφη πλευρά, αφού η άλλη δεν αντέχεται, αυτό μού μοιάζει για υποκρισία.

ΔΑΦΝΗ: Όχι. Λέω να κοιτάξουμε πρώτα καλά το σκοτάδι που έχουμε μέσα μας. Να το κατανοήσουμε και να το αποδεχτούμε. Και μετά να επιλέξουμε να επικοινωνούμε με την όμορφη και θετική πλευρά των άλλων και την δική μας. Δεν ωφελεί η απόσυρση από την ζωή. Όλοι οι άνθρωποι καθάρματα είναι, κι εμείς το ίδιο. Αλλά τους αγαπάμε, δεν γίνεται αλλιώς. Με τα καλά τους και με τα χίλια στραβά τους.

ΛΕΝΙΑ: Δεν με ενοχλεί να είμαι μόνη μου. Με ενοχλούν οι κρίσεις πανικού. Ειδικά μπροστά σε άλλους. Σε ένα επαγγελματικό ραντεβού, πριν βρω αυτή την δουλειά, συνέβη να τρέμει τόσο πολύ το χέρι μου ώστε να πέφτει η ζάχαρη έξω από το φλιτζάνι του καφέ. Παρόλο που έχω πολύ σταθερό χέρι. Κι εξασκημένο, από το σχέδιο. Μια άλλη φορά γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι στο γραφείο, καθώς πλησίαζε η σειρά μου να μιλήσω, είχα τόσο δυνατή ταχυπαλμία που νόμιζα ότι όλοι στο τραπέζι άκουγαν τις βροντές της καρδιάς μου. Ήταν αφόρητο. Βιώνω τεράστιο στρες από την παρουσία των άλλων κοντά μου.
Χαμηλώνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Στο σπίτι της Λένιας.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Ποιος θα μιλήσει για την εικονογράφηση Λένια;

ΛΕΝΙΑ *(ντροπιασμένα)*: Εσύ.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Δεν είναι σωστό αυτό που κάνεις, ούτε θέλω το μπαλάκι που μου πετάς. Εγώ θα μιλήσω για το δικό μου κομμάτι, της επιμέλειας. Δεν είναι δικό μου θέμα η εικονογράφηση, ούτε είμαι σε θέση να δώσω τις απαντήσεις που θα έδινες εσύ. Τρεις φορές έχουμε προφασιστεί ότι απουσιάζεις σε ταξίδι, ότι έχεις ανειλημμένες υποχρεώσεις και τέτοια. Πρέπει να αντιμετωπίσεις το πρόβλημα κατάματα. Είναι κομμάτι της δουλειάς μας αυτό, δεν γίνεται να το αρνείσαι.

ΛΕΝΙΑ *(θλιμμένα και με μάτια κατεβασμένα)*: Αφού το ξέρεις, Ρεβέκκα, πως έχω πρόβλημα... Δεν αντέχω μάτια αγνώστων καρφωμένα πάνω μου. Νοιώθω απειλή.

Καταλαβαίνω πως όσο αυτό συνεχίζεται στο τέλος θα χρειαστεί να αλλάξω ειδοτικό οίκο. Μέχρι να φανεί το πρόβλημα και αλλού.

ΡΕΒΕΚΚΑ*(αυστηρά)*: Πρέπει να το δεις πιο υπεύθυνα. Ανήκεις στους συντελεστές. Επιβάλλεται να έρθεις.

ΛΕΝΙΑ: Ξέρεις τι συνέβη χτες; Είχα ξαπλώσει στο κρεβάτι και κοιτούσα αφηρημένα τον πίνακα. Σκεφτόμουν όσα έγιναν μες στην ημέρα. Μετά από ώρα άκουσα την φωνή μου.

Χωρίς να το καταλάβω είχα αρχίσει να μιλάω με την Lemonade.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Λένια, σε παρακαλώ, μην μου τρελαθείς. Σού ξαναλέω: Θέλω να προσπαθήσεις να έρθεις στην παρουσίαση. Θα σου κάνει καλό... Η Δάφνη τι λέει; Σε βοηθάει;

ΛΕΝΙΑ: Αύριο έρχεται η μητέρα μου στην Αθήνα για εξετάσεις. Φοβάμαι πως η κατάστασή της είναι σοβαρή.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Χτυπάει το κουδούνι και μπαίνει η κυρία Μάγδα σέρνοντας μια μικρή βαλίτσα με ροδάκια. Φοράει στο λαιμό ένα μαντήλι πρασινοκίτρινο. Αγκαλιάζονται και όταν πηγαίνει να αφήσει τη βαλίτσα στο υπνοδωμάτιο βλέπει τον πίνακα. Η Λένια παρατηρεί ότι ταράζεται.

ΛΕΝΙΑ: Δεν μου μοιάζει; Τι λες κι εσύ που με θυμάσαι καλύτερα;

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: *(της ξεφεύγει ένα επιρώνημα, βάζει το χέρι μπροστά στο στόμα)*: Ιι... Σού μοιάζει τρομερά. Όπως ήσουν παιδάκι. Τα μάτια σου, η έκφραση, όλα.

Η κυρία Μάγδα κάθεται στον καναπέ φανερά αναστατωμένη. Βγάζει την βεντάλια της κι αρχίζει να κάνει αέρα.

ΛΕΝΙΑ: Το βρήκα στο διαδίκτυο, σε παλαιοπωλείο. Το παρήγγειλα επειδή μου μοιάζει. Δεν ήταν καθόλου ακριβό, παραπεταμένο ήταν.

Εντυπωσιάστηκα και από τον τίτλο: Lemonade την λένε. Γιατί, αλήθεια, με βαφτίσατε Λεμονιά χωρίς να το γράψετε;

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Φέρε μου λίγο κρύο νερό και θα σου πω.

Πίνει λίγο νερό και συνεχίζει.

Κάτω από μια λεμονιά άκουσα το πρώτο σκίρτημά σου στην κοιλιά μου. Χαιρετούσα έναν φίλο μου, έναν ζωγράφο, που έφευγε για πάντα από το χωριό μας κι έκλαιγα πολύ γιατί δεν θα τον ξαναέβλεπα. Τότε κινήθηκες εσύ, έμβρυο μέσα μου, σαν να χτυπούσες ένα χεράκι ή ένα ποδαράκι. Όπως χτυπούν μια πορτούλα να ανοίξει. Στον τρίτο μήνα. Τότε πρωτοακούει η μάνα το παιδί. Ζήτησα απ' τον πατέρα σου να σε βαφτίσουμε έτσι, επειδή κάτω από λεμονιά σε πρωτοάκουσα κι όπως ήμουν λίγο μεγάλη στην ηλικία και φοβόμουν την έκβαση της εγκυμοσύνης, έδωσα στο δέντρο κάποια υπόσχεση παρακαλώντας το να με βοηθήσει. Μετά ξεχάστηκε. Λένια από Ελένη της γιαγιάς, σε ήξεραν όλοι.

Μικρή παύση

Έχεις να μου δώσεις ένα τετράδιο; Αφού θα μείνω μέρες στο Νοσοκομείο, να γράψω κάποια πράγματα, σαν αναδρομικό ημερολόγιο, να τα διαβάσεις.

Η Λένια αρχίζει να ψάχνει στα συρτάρια της. Της δίνει ένα τετράδιο με κίτρινο εξώφυλλο.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Η Λένια στην ψυχολόγο.

ΛΕΝΙΑ: 'Ημουν μικρή. Τεσσάρων; Πέντε χρονών; Κοιτούσα τους τοίχους κι έλεγα μέσα μου: «Κοίτα τους καλά. Δεν υπάρχουν. Ό,τι βλέπεις γύρω σου δεν υπάρχει. Μην γελιέσαι. Ο πραγματικός κόσμος είναι άλλος. Είναι σκοτεινός. Οι άνθρωποι στην πραγματικότητα είναι πολύ κακοί. Αυτό που βλέπεις, οι γονείς, η οικογένεια είναι ένα ψέμα. Τα σπίτια είναι μαύρα μέσα κι έξω. Σπίτια στον ήλιο και στο φως, δεν υπάρχουν».

Τι σημαίνουν τέτοιες σκέψεις σε μικρό παιδί;

ΔΑΦΝΗ: Κάτι πρέπει να σε στενοχωρούσε πολύ στα παιδικά σου χρόνια. Κάτι σε απογοήτευε βαθιά. Τι μπορεί να ήταν; Κάτι με τα άλλα μέλη της οικογένειας;

ΛΕΝΙΑ: Δεν ξέρω... Νομίζω πως μνήμες από άλλη ζωή ήταν φυλακισμένες στο σώμα μου.

ΔΑΦΝΗ: Όταν μια αλήθεια είναι δύσκολη και ενοχλεί τότε το σώμα αντιδρά και κλείνεται.

ΛΕΝΙΑ: Δεν θυμάμαι κάτι που να συνδέεται...

ΔΑΦΝΗ: Περιγραφέ μου πώς περνάς την ημέρα σου. Ή μια συνηθισμένη εβδομάδα...

ΛΕΝΙΑ: Κάθε πρωί ελέγχω τα σύνεργα της δουλειάς, ξύνω τα μολύβια και καθαρίζω την επιφάνεια εργασίας. Το ίδιο γίνεται και το βράδυ. Ψωνίζω τρόφιμα μια φορά την εβδομάδα. Κάθε Κυριακή κάνω βόλτα στο κεντρικό πάρκο, όπου βρίσκω εικόνες για την δουλειά μου. Παιδιά που παίζουν, όσους βγάζουν βόλτα τους σκύλους τους, νταντάδες και μαμάδες με καρτσάκια, ηλικιωμένους με μπαστούνια, μικροπωλητές με μπαλόνια και παγωτά. Κούνιες, τραμπάλες, σιντριβάνια, παρτέρια, παγκάκια και ποδήλατα. Βρίσκω σιγνές οικογενειακής ζωής και δραστηριότητες χαράς.

ΔΑΦΝΗ: Φαίνεται να σου είναι ευχάριστες τέτοιες σιγνές. Εσύ γιατί δεν επιδιώκεις;

ΛΕΝΙΑ: Αντιπροσωπεύουν την ευτυχισμένη ζωή, που δεν μπορώ να δω τον εαυτό μου μέσα της. Μόνο ως παρατηρητής την πλησιάζω.

ΔΑΦΝΗ: Η μοναξιά προκύπτει από φόβο για την ζωή.

ΛΕΝΙΑ : Σας έχω μιλήσει για το πορτραίτο που μου μοιάζει. Η Lemonade με κοιτάζει και τα μάτια της μπαίνουν βαθειά μέσα μου. Με καταλαβαίνει τόσο ώστε άρχισα να μιλάω μαζί της.

ΔΑΦΝΗ: Πρέπει να συνδεθείς με ένα τουλάχιστον άτομο. Χωρίς να φοβάσαι. Η Ρεβέκκα είναι καλός χαρακτήρας κι έχει ευγενική ψυχή. Θα πάρεις την στήριξη που χρειάζεσαι. Προσπάθησε να δεθείς περισσότερο. Να μοιραστείς μαζί της τα ευχάριστα και τα δυσάρεστα της ζωής. Όταν η φίλια είναι ειλικρινής, τα ευχάριστα μεγαλώνουν και τα δυσάρεστα μικραίνουν.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Στο δεξί μέρος της σκηνής αποσύρεται το υπνοδωμάτιο της Λένιας και στην θέση του κρεβατιού της έρχεται ένα κρεβάτι νοσοκομείου με την μητέρα της καθισμένη επάνω. Δίπλα, το κλασικό κομοδίνο νοσοκομείου και μια καρέκλα. Στην μέση της σκηνής παραμένει το σχεδιαστήριό της και στην άκρη το γραφείο της ψυχολόγου. Αλλά όλα αυτά μένουν στην σκιά.

Φωτίζεται η κυρία Μάγδα, ξαπλωμένη στο κρεβάτι του Νοσοκομείου. Μπαίνει η Προϊσταμένη, κρατώντας τον φάκελο με τις εξετάσεις της. Τον κοιτάζει.

ΠΡΟΙΣΤΑΜΕΝΗ: Πώς είστε σήμερα;

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Όσο καλά μπορώ, στην θέση που βρίσκομαι.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ: Θα δει αύριο τις εξετάσεις σας ο γιατρός και θα σας πει.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Να σας ζητήσω κάτι;

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ: Πέστε μου.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Αν έχετε δέκα λεπτά χρόνο, όταν τελειώνει η βάρδια σας..., θα ήθελα την γνώμη σας σε ένα ηθικό δίλημμα που με απασχολεί...

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ: Ευχαριστώ, θα περάσω σε λίγο, κατά τις 10.

Φεύγει.

Η κυρία Μάγδα κρατάει το κίτρινο τετράδιο και φαίνεται σκεπτική. Το φως χαμηλώνει για λίγο.

Φωτίζεται ξανά το δωμάτιο Νοσοκομείου. Μπαίνει η Προϊσταμένη και κάθεται στην καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Ευχαριστώ που ήρθατε... Υπάρχουν πράγματα που ένας γονιός δυσκολεύεται να τα πει στο παιδί του. Μερικά δεν αποκαλύπτονται ποτέ... Πριν από χρόνια με είχε ρωτήσει μια φίλη μου, αν πρέπει να πει στον γιό της ότι πατέρας του είναι άλλος από αυτόν που τον μεγάλωσε. Θυμάμαι που με κοιτάζε στα μάτια και έλεγε: *Δεν έχει δικαίωμα το παιδί, τώρα που ενηλικιώθηκε να γνωρίζει;* Της απάντησα απολύτως αποτρεπτικά **ΟΧΙ.** Έβλεπα πως θα αναστάτωνε εντελώς την ζωή του γιού της. Ήταν ένα άριστο παιδί και είχε μεγαλώσει πολύ καλά με τον υποτιθέμενο πατέρα του. Πατέρας και γιός είχαν αναπτύξει έναν υπέροχο δεσμό. Ο πατέρας τον καμάρωνε και ο γιός τον σεβόταν. Να γυρίσει πάνω εκεί να πει στο παιδί ότι ενόσω ήταν παντρεμένη, είχε μια σύντομη σχέση με κάποιον που δεν ξαναεμφανίστηκε ποτέ; Αυτός ήταν νέος και εξαρτημένος οικονομικά ακόμα από τους γονείς του, επομένως αναγκασμένος να την συμβουλέψει να μην το κρατήσει. Η φίλη μου, μου εκμυστηρεύτηκε πως δεν μπόρεσε να ρίξει το παιδί, το κράτησε,

το μεγάλωσε σα να ήταν του άντρα της και απομακρύνθηκε εντελώς από τον φυσικό του πατέρα.

Ποιός ο λόγος να αναστατώσει το αγόρι που τώρα έστρωνε την ζωή του; Είχε τελειώσει το Λύκειο, σπούδαζε, έφαχνε δουλειά... Να αρχίσει να σκέφτεται πως ο φυσικός του πατέρας δεν ενδιαφέρθηκε για αυτόν; Τα πιο πολλά παιδιά απρογραμματίστα έρχονται. Τα έχει προγραμματίσει η φύση χωρίς να ρωτήσει τους γονείς.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ: Ήταν σωστό που την αποτρέψατε. Το ίδιο θα έκανα κι εγώ. Γιατί να αναστατώσει μια ωραία κατάσταση;

Μικρή παύση

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Την θυμάμαι που περνούσε μια κρίση ειλικρίνειας και με ρωτούσε με αγωνία: *Δικαιούμαι εγώ, η μάνα, να κρύβω από το παιδί μου την αλήθεια της προέλευσής του;* Ενώ εγώ ήμουν σίγουρη πως το αγόρι θα αποσυντονιζόταν. Θα διαλυόταν η σχέση μητέρας-γιού και ξαφνικά το εξαιρετικό αυτό παιδί θα βρισκόταν στο κενό. Χαίρομαι που την συμβούλεψα έτσι, γιατί την είδα έτοιμη να του το πει.

Τι είναι όμως η αλήθεια, κυρία Προϊσταμένη; Πόσα δικαιώματα έχει; Να τρυπώνει εκεί που δεν την θέλουν και να καταστρέφει τις ζωές; Ή γίνεται όπλο και εφόδιο σε όσους την χρειάζονται; Πώς γίνεται άλλοτε να την θέλουμε, κι άλλοτε όχι; Τι πιστεύετε εσείς;

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ: Όταν είμαστε νέοι, παίρνουμε τη ζωή ανάλαφρα. Όταν μεγαλώνουμε σοβαρεύουμε και συνειδητοποιούμε την βαρύτητα κάθε πράξης. Καμιά γυναίκα δεν επιθυμεί την έκτρωση. Σε όλες υπάρχει, εκτός από το σωματικό, και το ψυχικό βάρος της απόφασης. Όσες δεν το αντέχουν, καλύπτουν κάπως την κατάσταση και μεγαλώνουν το παιδί μες στην οικογένεια σα να μην τρέχει τίποτα.

(Κοιτάζει το ρολόι της, καληνυχτίζει και φεύγει).

Σκοτεινιάζει το σκηρικό του νοσοκομείου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Στο σπίτι της Λένιας. Η Λένια μιλάει στην Ρεβέκκα.

ΛΕΝΙΑ: Με επισκέφθηκε ένα τρομακτικό όνειρο το βράδυ. Είδα δυό μάτια κόκκινα ενός δαρμένου σκύλου να μου ζητούν βοήθεια. Μετά κατάλαβα πως ήταν δαρμένος άνθρωπος. Νόμιζα πως μόνο τα μάτια του σκύλου χωράνε τόσο άδικο πόνο.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Δεν υπάρχουν πιο θλιμμένα μάτια απ' του σκύλου.

ΛΕΝΙΑ: Βλέπω παρ'άξενά όνειρα τελευταία. Κάτι μικρά φίδια μισοικρύβονταν στα χόρτα κι απομακρύνονταν. Έπειτα ένα παλιό ράντζο σε αχυρώνα κι ένα φεγγάρι κίτρινο γλιστρούσε απ' το φεγγίτη. Μια γυναίκα πλησίαζε κι έμοιαζε στην μάνα μου, μετά όμως ήμουν εγώ. Πήγα να χαϊδέψω αυτόν με το δαρμένο βλέμμα. Τρόμαξα. Ποιός είναι; Ξένος; Πού τον ξέρω; Μια γάζα κρεμόταν ξεκολλημένη. Τα πλευρά του πονούσαν, έκανε μορφασμούς στο πρόσωπο. Είχαν σισσει τρία κουμπιά στο πουκάμισό του. Μια γυναίκα πλησιάζει με κλωστή έτοιμη να τα ράψει. Τι γλώσσα μιλάνε; Δεν καταλαβαίνω, μα αυτοί συνεννοούνται.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Μένεις πολλές ώρες στο σπίτι, Λένια. Χρειάζεσαι λίγη διασκέδαση.

ΛΕΝΙΑ: Έψαξα πληροφορίες για τον ζωγράφο του πίνακα. Άγνωστος, δεν τον ξέρει ούτε η μάνα του. Ξέρεις πώς λέγεται; Λεμοντρί. Lemontree. Ενδιαφέρον έτσι;

Πήγα τον πίνακα σε μια γνωστή μου απ' τη σχολή, που έγινε συντηρήτρια. Είπε πως ζωγραφίστηκε καμιά εικοσαριά χρόνια πριν και έξυσε ένα σημείο από πίσω, όπου διαβάσαμε την υπογραφή. Είναι φανερό πως δεν έχει καμιά αξία. Δεικνύει όμως κάτι απ' την ζωή μου. Έχει κρυφή αξία για μένα.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Οι αξίες πρώτης γραμμής δεν έχουν υλικό αντίκρισμα, αλλά μεγάλο ψυχικό εκτόπισμα.

ΛΕΝΙΑ: Κάτι ξεκλειδώνεται μέσα μου αυτό τον καιρό.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Βοηθάνε οι επισκέψεις στην Δάφνη.

ΛΕΝΙΑ: Περισσότερο με βοηθάει η Lemonade. Αφότου ήρθε εδώ θυμάμαι περιστατικά που συνέβησαν, όσο ήμουν μικρή. Λόγια και συμβάντα στο χωριό, που με σημάδεψαν. Βλέπω κι αυτά τα περιεργα όνειρα...

ΡΕΒΕΚΚΑ (αυστηρά): Όμως Λένια... συνώνμη που θα σου το πω. Συμφωνώ ότι σου μοιάζει καταπληκτικά αλλά πώς γίνεται να σου περνάει απ' το μυαλό ότι απεικονίζει εσένα την ίδια; Το έργο το παρήγγειλες και ήρθε από ένα παλαιοπωλείο στο Κόρκι. Τι σχέση έχει η Ιρλανδία με σένα που δεν έχεις πάει εκεί ποτέ;

ΛΕΝΙΑ: Ο Κόνσταμπλ έλεγε πως «Η τέχνη μας ευχαριστεί, όχι γιατί μας παραπλανά, αλλά γιατί μάς υπενθυμίζει.»

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Η Λένια στην ψυχολόγο.

ΔΑΦΝΗ (δύσπιστα): Είναι δυνατόν να σου στέλνει ένα έργο μηνύματα; Για σκέψου το λίγο... κρινοντας από την δουλειά σου, Λένια!

ΛΕΝΙΑ: Όταν δημιουργείς εικόνα δεν μπορείς να μείνεις αμέτοχος. Η εικόνα μεταφέρει τον δημιουργό της, δηλαδή τον ψυχισμό του. Μεταφέρει τα μηνύματα που έχει σκεφτεί και άλλα που εισβάλλουν χωρίς τη θέλησή του. Στο πρώτο επίπεδο, ο δημιουργός εισάγει αυτά που θέλει. Υπάρχει όμως ένα πιο κάτω επίπεδο, όπου - αν είσαι ευαίσθητος και συντονιστείς- βρίσκεις όσα μπαίνουν στην εικόνα, χωρίς την επίγνωση του δημιουργού, και αυτά είναι το προσωπικό του στίγμα. Είναι αδύνατον να μην αποτυπωθούν, γιατί είναι σύμφυτα με τον εαυτό του, με το χέρι, την ψυχή και το DNA του. Ο θεατής καταλαβαίνει αμέσως το πρώτο επίπεδο, το συνειδητό. Οι εξασκημένοι βλέπουν κάτι από το δεύτερο και αποκτούν πρόσβαση στην ψυχική ταυτότητα του δημιουργού...

Το πώς έγινε να βρεθούν δικά μου προσωπικά κλειδιά μέσα σε αυτό το έργο, είναι κάτι μαγικό και ανεξήγητο.

ΔΑΦΝΗ: Δεν είναι απίθανο. Μπορεί να συμβεί. Θυμάμαι πως είχα κάποτε μια νεκρή φύση, που σήμαινε πολλά για μένα. Όταν γνώρισα τον καλλιτέχνη του έργου, ήταν εντελώς διαφορετικός από αυτό που φανταζόμουν για αυτόν. Βρήκα πως καμία σχέση δεν είχε, ούτε ο άνθρωπος ούτε ο τρόπος σκέψης του, με ό,τι έβλεπα εγώ πάνω στον πίνακα που είχε φτιάξει. Αυτό όμως δεν αλλάζει κάτι στο γεγονός, ότι εγώ ανακάλυπτα ένα δικό μου κομμάτι πάνω στον πίνακα. Καθένας προβάλλει τα δικά του στοιχεία και τα προσωπικά του αινίγματα πάνω σε ό,τι βλέπει.

ΛΕΝΙΑ: Όλος ο κόσμος είναι ένα έργο τέχνης που μάς στέλνει μηνύματα. Με τον ήλιο που δύει, το φεγγάρι που ανατέλλει, την θάλασσα που γαληνεύει ή ξεσηκώνεται... Έχουμε

τα στοιχεία της φύσης μέσα μας, χωρίς αυτά να μας γνωρίζουν προσωπικά τον καθένα, κι ενώ καθημερινά μας απευθύνονται, μας επιβάλλουν την παρουσία τους και είμαστε εκτεθειμένοι σε αυτά. Ζούμε σε μια αδιευκρίνιστη κατάσταση, ως προς το κομμάτι της φύσης που περιέχουμε. Έτσι κι εγώ έχω μέσα μου «κάποιον» που δεν γνωρίζω, γι αυτό δεν μπορώ να ορίσω τον εαυτό μου. Λειτουργεί ένας παράλληλος κόσμος εντός μου και εν αγνοία μου. Χρειάζεται να ξέρουμε από πόσο φως και πόσο σκοτάδι είμαστε φτιαγμένοι. Με πόσο φως και με πόσο σκοτάδι συμμετέχουμε στο σύνολο. Με τι ποσοστό. Θέλω να είμαι ένας φωτεινός άνθρωπος αλλά με καθηλώνει κάτι σκοτεινό στην αφετηρία.

Χαμηλώνει το φως.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Φωτίζεται η μητέρα, στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Μπαίνει ένας γιατρός, παίρνει από την θήκη τον φάκελο με τις εξετάσεις της και τις κοιτάζει.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Αν είναι άσχημα τα πράγματα, μην μου το πείτε, γιατρέ. Έχω άλλες αλήθειες να αντιμετωπίσω αυτές τις μέρες.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν θέλετε να ξέρετε;

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Υπάρχει ένα όριο αλήθειας που μπορεί να αντέξει ο καθένας. Κάντε τις εξετάσεις και ό,τι άλλο πρέπει να κάνετε στη συνέχεια και χωρίς να μου πείτε θα καταλάβω ποια είναι η κατάσταση.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Όπως θέλετε.

Ο γιατρός φεύγει.

Η μητέρα της ξαπλωμένη στο κρεβάτι του νοσοκομείου, πατάει το κουμπί και έρχεται η νοσοκόμα. Της ζητάει να σηκώσει το κρεβάτι για να γράψει.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Ανασήκωσε λίγο το κρεβάτι κορίτσι μου, δώσε μου σε παρακαλώ και τα γυαλιά απ' το κομοδίνο. Θέλω να γράψω λίγο. Ευχαριστώ.

(Φοράει τα γυαλιά της. Η νοσοκόμα φεύγει.)

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Για να δούμε τι έχω γράψει ως τώρα:

(Διαβάζει): **ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ: Για την Λένια.**

Του πήγαινα κρυφά τα απαραίτητα. Πρόσεχα πολύ μην με καταλάβουν τα παιδιά και το μαρτυρήσουν. Ο Βαγγέλης είχε μόλις μπαράκι. Όταν ο Λεμοντρί μπορούσε πια να φύγει, είχαν περάσει τρειςήμισι μήνες από τότε που...

Τον χαιρέτησα κλαίγοντας πολύ, πάρα πολύ, κάτω απ' την λεμονιά, τον χάιδεψα στα μαλλιά, στα μάτια, στο πρόσωπο, που ακόμα ήταν ταλαιπωρημένο και με τόση ευγνωμοσύνη στα μάτια του, τόση ευαισθησία σε έναν άντρα, άντρα λεπτό σαν το κλαράκι. Είχα φτιάξει σακίδιο (με ένα πουκάμισο και παντελόνι του Βαγγέλη) να έχει μια αλλαξιά ρούχα. Εκεί μες στο κλάμα, ένιωσα το πρώτο σπίρτημα μέσα μου, αυτό που θα κρατούσε ζωντανή την ιστορία. Κοιτούσα τα μάτια του, έβαλα το χέρι του στην κοιλιά μου, που εκείνος τίποτα δεν ήξερε, ούτε θα μάθαινε ποτέ. Έπρεπε να φύγει μακριά απ' τον τόπο μας και τους κινδύνους του για πάντα. Κράτησα απ' αυτόν το καλύτερο.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

Φωτίζεται η Δάφνη στο γραφείο της. Ακούγεται μπιπ και κοιτάζει το κινητό της.

ΔΑΦΝΗ: Μού έγραψε ένα μήνυμα. Ξέρει γιατί έκλαιγε τόσο πολύ στο άκουσμα των ήχων της μητέρας. Θα μού πει όταν ξαναβρεθούμε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Μπαίνουν στο κεντρικό μέρος, στο σπίτι της Λένιας, μαζί η Λένια και η Ρεβέκκα.

ΛΕΝΙΑ: Ρεβέκκα, θα προσπαθούσα ειλικρινά να έρθω σ' αυτή την παρουσίαση. Αλλά τώρα το πρόβλημα είναι η μητέρα μου. Δεν είναι καλά τα πράγματα. Πρέπει να είμαι δίπλα της. Οι γιατροί δεν άφησαν ελπίδα, ο χρόνος είναι λίγος, και είμαι διαλυμένη. Επίσης κάτι αλλόκοτο συμβαίνει με το πορτραίτο. Όταν χαίρομαι, χαίρεται κι αυτό. Όταν λυπάμαι, λυπάται.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Είναι που το κοιτάζεις με άλλη διάθεση.

ΛΕΝΙΑ: Αν όμως προβάλλεται πάνω στην Lemonade η διάθεσή μου... σημαίνει πως είναι καθρέφτης.

Φεύγουν μαζί και οι δύο.

Τα φώτα χαμηλώνουν, και όταν ανάβουν πάλι, η Λένια είναι δίπλα στο κρεβάτι της μητέρας της.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΗ

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Έχω αρχίσει να γράφω ημερολόγιο. Να το διαβάσεις οπωσδήποτε. Μετά που θα...

ΛΕΝΙΑ *(δεν την αφήνει να τελειώσει):* Εντάξει μαμά! Θα το διαβάσω μόλις το τελειώσεις. Και όλα θα πάνε καλά. Καλό ξημέρωμα!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΑΤΗ

Η Λένια κάθεται μπροστά στο γραφείο της Δάφνης.

ΛΕΝΙΑ: Μου είναι πολύ δύσκολο να κοιτάξω κάποιον στα μάτια. Δηλαδή δεν το κάνω ποτέ. Μόνο την Lemonade κοιτάζω. Γιατί τα μάτια της είναι εντελώς γυμνά.

ΔΑΦΝΗ: Γυμνά; ... Κοίταξε τα δικά μου μάτια. Τα δικά μου δεν είναι γυμνά;

ΛΕΝΙΑ *(ρίχνει μια βιαστική ματιά):* Όχι... Κανενός άλλου τα μάτια δεν είναι γυμνά.

ΛΕΝΙΑ: Είδα πάλι όνειρο. Μπήκα σε ανθισμένο κήπο. Είχε δέντρα ολάνθιστα γεμάτα μικρά λουλουδάκια και φορτωμένα καρπούς. Οι καρποί ήταν μικροσκοπικοί άνθρωποι που κρέμονταν. Σαν τσαμπιά. Ενώ μπορούσα να βλέπω αυτόν τον παράξενο κήπο, έβλεπα και τον εαυτό μου. Τα αδέρφια μου κρέμονταν απ' το ίδιο κλαρί σαν τσαμπί. Εγώ ήμουν κοντά στα αδέρφια μου κρεμασμένα αλλά κάτι γινόταν στην διακλάδωση από το βασικό κλαδί,

υπήρχε κάτι κοινό, αλλά εγώ πιο δίπλα. Είχα μια δυνατή παρόρμηση να κόψω τον εαυτό μου από το δέντρο. Να τον πάρω αγκαλιά σαν μικρή κούκλα και να ζήσω μαζί του όπως ζω με την Lemonade.

ΔΑΦΝΗ: Είσαι τόσο νέα, Λένια! Γιατί δεν βγαίνεις να συναναστραφείς ανθρώπους της ηλικίας σου; Σού αρέσει η μουσική; Πήγαινε σε μια συναυλία.

Η Λένια κοιτάζει το ρολόι, χαιρετάει και φεύγει και η Δάφνη μένει μόνη στο γραφείο της και μονολογεί σημειώνοντας.

ΔΑΦΝΗ: Ανήκει στους επαγγελματίες της αγωνίας. Σ' αυτούς που χρησιμοποιούν τον φόβο ως δικαιολογία για συμπεριφορές ηττοπάθειας. Σε κάποια θέματα όμως είναι πολύ διεκδικητική. Ήρθε με ένα ψυχαναγκαστικό δίχτυ γύρω της. Το κουβαλάει μαζί της, περπατάει με αυτό. Έχει υφανθεί με περιστατικά της ζωής της. Αν βρω το ευάλωτο σημείο του, θα καταφέρει να το κόψει και να απαλλαγεί. Θα πάρει όμως καιρό. Γιατί είναι ισχυρογνώμων. Πολλοί συνειδητοποιούν το δίχτυ, μες στο οποίο έζησαν, πολύ αργά, λίγο πριν πεθάνουν.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ

Φωτίζεται η Κυρία Μάγδα που διαβάζει όσα έχει γράψει και κάθε τόσο διορθώνει κάτι.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Είχε έρθει ένας ζωγράφος στο χωριό. Περιπλανώμενος, αλαφροϊσοιωτός, απ' αυτούς που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα. Ψηλός, αδύνατος, ευχαριστημένος με το τίποτα. Τον είδα που έτρωγε στην ταβέρνα τα άνοστα μαγειρευτά της κυρά Φιλιώς κι είχε τόση απόλαυση στο πρόσωπο σα να μην είχε ξαναφάει ποτέ του. Ζωγράφιζε στο πέτρινο γεφύρι και στο χείμαρρο. Κοροϊδεύανε στο καφενείο πως πάει να ζωγραφίσει νεράιδες. Και σιγά μην φανερωθούν σε αυτόν που όταν τον δουν έτσι απεριποίητο κι από τον ήλιο τσουρουφλισμένο θα τρομάζουν, είπε ο Σέρκουλης στο μπακάλικο. Είχε έρθει απ' τα βόρεια, ιρλανδός είπανε και βρήκαν ευκαιρία να τον λένε κοκκινοτρίχη. Η Βάσω του Μπιλίνη είπε πως το όνομά του είναι Λεμοντρί. Κανείς δεν τον φώναζε έτσι. Ξένος κι αλλοπαρμένος, τέλειος συνδυασμός για χλευασμό. Γεμάτο το χωριό από άτομα καπάτσα αλλά ρηγά και φθονερά. Μαζί τους κι ο Σεραφείμ, ένας απόμαχος... φλύαρος, γεμάτος κομπορρημοσύνη, από χρόνια δεν σταύρωνε γυναίκα.

Οι άντρες άρχισαν να εξαγριώνονται, γιατί κάποια κορίτσια της παντρειάς τον συμπαθούσαν και μιλούσαν μαζί του. Πηγαίνοντας στο χωράφι, είδα που του έκαναν παρέα οι κόρες του Γαρδέλη, τού είχαν πάει ένα καλάθι φρούτα και τον ρωτούσαν λέξεις στα αγγλικά. Είχαν από μικρές αγάπη στα βιβλία κι ήθελε ο πατέρας τους να τις σπουδάσει. Αυτές όμως ήταν και οι πιο όμορφες, γιατί η καλλιέργεια ομορφαίνει τον άνθρωπο και τις διεκδικούσαν οι παλιαράδες. Δεν τους ένοιαζε που ήταν ανεξάρτητες, πίστευαν θα τις δαμάσουν και θα τους βάλουν τα δυό πόδια σε ένα παπούτσι, αρκεί να καταφέρουν να τις πάρουν. Ο ζωγράφος ήταν ευαίσθητη ψυχή, όχι αγροίκος όπως οι δικοί μας.

Είχε βρει ένα ετοιμόρροπο πέτρινο κοντά στη ρεματιά για να περνάει τις νύχτες, καλά καλά ούτε πόρτα δεν είχε. Τα ζωντανά, που τριγυρνούσαν στον κάμπο, τον συμπαθούσαν και του έκαναν παρέα, κάτι αγριογατάκια τον έπαιρναν από πίσω, κι άλλοτε ένας σταχτής σκύλος, άσκημος, άγνωστο από πού είχε ξετρυπώσει. Κατέβαινε στην πλατεία, να ανταλλάξει ζωγραφιές με μπογιές και χαρτόνια, έτρωγε και κανα πιλάφι της Φιλιάς. Μάζευε άγριες πέτρες, ρίζες κι απολιθώματα. Ο παπάς τού ζήτησε να διορθώσει μύτες και δάχτυλα αγίων που 'χαν σβηστεί στην εγκλησιά του Αη Στράτη απ' τις αναθυμιάσεις. Τα έφτιαξε. Του πήγα μια φορά λιγη πίτα και ψωμί με ντομάτα. Είχε ζωγραφίσει το γεφυράκι και μιλήσαμε. Όσο μπορέσαμε να συνεννοηθούμε. Είχε κάτι αγνό, μια καθαρότητα στην ψυχή. Είπε στα μέρη του όλο βρέχει, είναι ψηλά, μού το έδειχνε σηκώνοντας το χέρι προς τα πάνω, κι εδώ τι ωραία ζέστη και ήλιο που έχουμε. Φεύγουν, είπε, κι από κει οι άντρες στα καράβια όπως σε μάς. Του είπα ναυτικός ο άντρας μου, κάθε τόσο λείπει.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ (*μονολογεί, προς το κοινό*): Τι είναι η αλήθεια τελικά; Είναι προσωπική υπόθεση; Η είναι αυθύπαρκτη και άλλοτε διαλέγει να χωθεί στο σκοτάδι, άλλοτε να βγει στο φως; Εδώ εμφανίστηκε με μια ζωγραφιά και μάς χτυπάει την πόρτα.

Μπαίνει η Προϊσταμένη.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ: Τι κάνετε;

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Καλούτσικα.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ: Ακούσατε στις ειδήσεις που ένα έγκλημα εξιχνιάστηκε προχθές μετά από 50 χρόνια; Αναρωτιέμαι, γιατί; Η δικαιοσύνη δεν έχει πια πολλά να κάνει, ο ένοχος είναι τόσο ηλικιωμένος που δεν φυλακίζεται, αλλά γιατί η αλήθεια διεκδικούσε ακόμα την εμφάνισή της;

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Μπορεί να διογκώθηκε η ανάγκη κάποιου που υπέφερε απ' τις συνέπειες της πράξης. Αυτή η ανάγκη θα έφερε ξανά στο φως την ιστορία.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ: Λένε πως η δικαιοσύνη, ενώ είναι ψυχική ανακούφιση, λύνει πολύ σοβαρούς κόμπους που βασανίζουν το σώμα όσο εκείνη δεν έρχεται.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Αυτό πρέπει να ισχύει.

Η Προϊσταμένη κοιτάζει το κινητό της και βιάζεται να φύγει.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ: Θα τα πούμε αργότερα.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ

Η Λένια κάθεται μπροστά στο γραφείο της Δάφνης.

ΛΕΝΙΑ: Είχα δεθεί με έναν σκυλάκο αδέσποτο της γειτονιάς και κάποιος παλιάνθρωπος έριξε φόλες.

Η Lemonade ήταν πολύ θλιμμένη και μού συμπαρυστάθηκε δυνατά με τα ματάκια της μαραμμένα. Στενοχωριέται πολύ και όταν σκέφτομαι την αρρώστια της μητέρας μου. Αλλά όταν πήρα διάκριση σε έναν διαγωνισμό για την εικονογράφηση του Ντίκενς να δείτε πως έλαμπε μαζί μου η Lemonade! Δεν θα το πιστεύατε αν το βλέπατε! Μού συμπαραστέκεται πραγματικά. Είναι ένα θάύμα!

ΔΑΦΝΗ (λίγο ανστηρά): Λένια, έχεις κάνει φίλο σου έναν πίνακα! Πάλι αποφεύγεις τους ανθρώπους.

ΛΕΝΙΑ: Είναι η βοήθεια που μου χρειάζεται.

Το λέει και η λέξη: Lemon-aid. Μικρά μαύρα σύννεφα περνούσαν απ' το παράθυρο και σκεφτόμουν την μητέρα μου στο νοσοκομείο. Είναι πολύ σοβαρή η κατάστασή της και τότε είδα ένα δάκρυ. Κύλησε απ' τον πίνακα στο πάτωμα. Δεν ξέρω αν άρχισα να τρελαίνομαι αλλά το είδα καθαρά.

ΔΑΦΝΗ: Ας αλλάξουμε θέμα.

ΛΕΝΙΑ: Πεντακάθαρα. Μια σταγόνα ήταν στο πάτωμα... Κάθε καλλιτέχνης βιώνει για μια στιγμή την ψευδαίσθηση ότι δουλεύει πάνω σε κάτι ζωντανό. Αυτή η στιγμή κάνει την διαφορά. Σε κάποιον θα διαρκέσει λίγο περισσότερο και θα ανοίξει ένα πέρασμα. Ένας επόμενος, γενιές μετά, θα χρησιμοποιήσει το πέρασμα για να κάνει αυτό, που νομίζουμε ότι είναι θαύμα και απίθανο, να γίνει πιθανό. Κάποιος θα κάνει ένα μικρό βήμα παραπάνω να πλησιάσει αυτό που σήμερα πιστεύουμε ότι ανήκει στο θεό.

ΔΑΦΝΗ: Θα πλησιάζει δηλαδή όλο και περισσότερο η ικανότητα του ανθρώπου στο θεό;

ΛΕΝΙΑ: Όχι. Γιατί όσο ο άνθρωπος θα πλησιάζει, τόσο ο θεός θα απομακρύνεται. Θα φύγει από την περιοχή των εφαρμογών και θα εγιατασταθεί αλλού. Παραδείγματος χάριν, το δικό μου μυστήριο απαιτεί να λυθεί. Γι αυτό είμαι εδώ και το ψάχνω. Άλλα μυστήρια μένουν στο σκοτάδι. Ποιος αποφασίζει το πλήρωμα του χρόνου για να αποκαλυφθούν; Αυτό ανήκει ακόμα στη δικαιοδοσία του θεού. Όταν το προσεγγίσουμε και αρχίσουμε να καταλαβαίνουμε ο θεός θα μετατοπιστεί, για να προκύψουν άλλα μυστικά. Κρατάει νομίζω την απόσταση σταθερή.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Φωτίζεται το κρεβάτι του Νοσοκομείου.

Η Κυρία Μάγδα διαβάζει δυνατά όσα έχει γράψει και διορθώνει κάθε τόσο κάτι. (Σε άλλη στιγμή, για να μην γίνεται κουραστικό, μπορεί η κυρία Μάγδα να γράφει και να ακούγεται η φωνή της ηχογραφημένη με το κείμενο του ημερολογίου).

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Μόνο πως κλαίω μπορώ να γράψω, τώρα που όλα έχουν περάσει. Κι έγιναν πολλά. Δεν ήταν τρεις μέρες που είχα ξεπροβοδίσει τον Βαγγέλη. Μπάρακαρε με το Βερτίλιτυ, γκαζάδικο για Περσιό. Λίγο μετά το σούρουπο, θα 'ταν 9.30 κι ήταν να βάλω τα παιδιά για ύπνο. Κάτι άκουσα έξω στην αυλή, κοντά στον φράχτη, φοβήθηκα για λύκο ή αλεπού, κι έχωσα γρήγορα τα παιδιά στο κρεβάτι, είπα μην κουνηθούν, θα βγω να ριζώ μια ματιά αν έκλεισα την πόρτα στο κιοτέτσι. Πήρα φακό, ένα μπαστούνι για όπλο και βγήκα. Είδα το βλέμμα του σαν του δαρμένου σκύλου κι αυτός κρατιόταν απ' τα κάγκελα του φράχτη. Οι ώμοι του πρόβαλαν απ' το σιτισμένο ύφασμα σαν άγρια βράχια. Ξυπόλυτος είχε συρθεί, κατάλαβα, ξέρω και τίνων το χέρι ήταν, τέσσερις σίγουρα, άνανδροι χτύπησαν όπου μπορούσαν. Τον τράβηξα με δυσκολία, βοηθούσε κι αυτός σερνάμενος μέχρι τον αχυρώνα.

Ο ξένος πάντα ενοχλεί. Γύρισα στο σπίτι και καθυσόχασα τα μικρά να κοιμηθούν. Πήρα λειάνη νερό, πετσέτα, ιώδιο και ξαναπήγα. Τον έπλυνα. Ξαναπήγα δυο φορές μες στη νύχτα, για ένα σεντόνι, νερό και φαγητό. Πονούσε παντού, γεμάτος μελανιές, η μύτη στα

αίματα, το πρόσωπο πρησμένο. Βρήκα την άλλη μέρα το σεντόνι κολλημένο στις πληγές. Άλλο μαρτύριο να το ξεκολλήσω. Τον φρόντισα κρυφά κάπου έναν μήνα. Έμεινε εκεί κρυμμένος άλλους τρεις. Νομίζω για χάρη μου. Στο χωριό απόρησαν που εξαφανίστηκε, άνοιξε η γη και τον κατάπιε είπαν. Οι τέσσερις καμάρωναν, ο φούρναρης, ο σιδεράς κι οι άλλοι... Κοιτούσαν με ύφος αυτάρεσκο σαν λουκούμια τις κόρες του Γαρδέλη. Του είχαν δώσει να καταλάβει πως ήταν ανεπιθύμητος στο χωριό. Λίγο πριν φύγει... Πλησίαζε χειμώνας. Ο Βαγγέλης έγραφε πως σε κανένα μήνα το πολύ θα γύριζε. Θα έπιανε το Βερτίλιτο στο Πέραμα και θα ξεμπαρκαρίζε. Τον χαιρέτησα κλαίγοντας στη λεμονιά.

Μπαίνει η Προϊσταμένη:

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Καλησπέρα! Α, Δέκα η ώρα, σχολάτε τώρα, ε;

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ (*κάθεται δίπλα της*): Πάνω σε αυτά που κουβεντιάζαμε θυμήθηκα ένα περιστατικό. Είχα έναν θείο, είχε παντρευτεί την αδελφή της μάνας μου. Ξέραμε πως ήταν μισός Ιταλός, από τον πατέρα του που δεν ζούσε. Την μάνα του την θυμάμαι, σκληρή γυναίκα. Αυτός λοιπόν ήταν δυναμικός άνθρωπος, δούλευε στην πολεμική αεροπορία, οδηγούσε γρήγορα το αυτοκίνητο και τους προσπερνούσε όλους, μιλάμε για δεκαετία του 70, έκανε καταδύσεις, ψαροντούφεκο, τέτοιος τύπος, ατρόμητος. Γιατί σας τα λέω; Υπήρχε ένα κενό γνώσης σχετικά με τον πατέρα του και τα χρόνια του πολέμου, του ελληνοϊταλικού.

Μεγάλος πια αυτός, κοντά 75 χρονών, πήγε μαζί με την κόρη του στο Λιβόρνο για να ψάξουν στο Ληξιαρχείο να βγάλουν κάποια άκρη σχετικά με τον πατέρα του και την καταγωγή του. Εκεί μπροστά στα σιαλιά του κτιρίου, που ετοιμαζόταν να ανέβει, είπε: «Καλύτερα να μην ξέρω», και ξαναγύρισαν πίσω. Με συναρπάζει να σκέφτομαι αυτή την σκηνή, πού ένας τόσο άφοβος χαρακτήρας αποφεύγει την αλήθεια από φόβο μην ραγίσει την ζωή του.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Πολύ ενδιαφέρον περιστατικό. Υπάρχουν βέβαια και οι άλλοι... που, αν δεν ξέρουν, τρελαίνονται.

Χαμηλώνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ

Η κυρία Μάγδα συνεχίζει με το ημερολόγιο, όπως πριν.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Τρεις μήνες με την κρυφή νυχτερινή χαρά. Πρόσεχα πολύ. Μην καταλάβουν τα παιδιά. Τα 'στελνα όσο μπορούσα στον αδελφό μου, στο διπλανό χωριό. Να παίζουν με τα ξαδέλφια τους.

Άνοιγα την πόρτα κι αφουγκραζόμουν. Κρατούσα την ανάσα και μύριζα τον αέρα. Μην περνάει κάποιος απ' τον δρόμο. Μην με ακούσουν και υποπτευθούν. Η μυστικότητα μεγεθύνει τα συναισθήματα. Παράξενο να έχεις την σκοτεινιά προφύλαξη για το αθώο. Το αισθανόμουν αθώο και ό,τι πιο καθαρό έχω κάνει.

Είχε γεμίσει η καρδιά μου αγάπη. Έζησα ένα ποίημα. Πιο όμορφο μού φαινόταν να μπορείς να δώσεις φροντίδα σε κάποιον που την χρειάζεται παρά να προσδοκάς τα δέοντα από τον σύζυγό σου. Ο Λεμοντρί δεν προκάλεσε με κανέναν τρόπο. Ούτε τα κορίτσια του χωριού που τον συμπάθησαν για την ιδιαιτερότητά του. Ούτε τους άντρες που χρειάζονταν κάποιον να έχουν για στόχο. Ούτε κι εμένα που τον περιέθαλφα. Εγώ είμαι υπεύθυνη για ό,τι συνέβη, εγώ ζήτησα να πάρω κάτι τρυφερό απ' την καρδιά του. Δεν θα τον είχα πολύ καιρό ακόμα, μετρούσα τις μέρες, θα γύριζε ο Βαγγέλης, θεός σχωρέστον που κακός δεν ήταν, και δεν έχω να του προσάψω. Τα τραύματα φτιάχνανε και κοβόμουν μέσα μου στα δυό. Ήθελα να γίνει καλά, και πάλι δεν ήθελα. Ήταν τραύματα που τα αγάπησα, γιατί μόνο εγώ τα είδα, μόνο τα δικά μου χέρια πάνω τους. Καθώς έσβηναν αυτά, θα έσβηνε και η σχέση μας.

Είχε ένα φως μέσα του, την τρυφερότητα του ευαίσθητου. Αγαθότητα στα όρια του αυτισμού. Αξιαγάπητος σαν μικρό παιδί. Ήθελα κάτι να κρατήσω, όπως κι έγινε. Φοβόταν, έλεγε δεν πρέπει, όμως εγώ είχα μια μοναδική ευκαιρία και δεν θα την άφηνα, σε λίγο καιρό θα χανόταν απ' το χωριό και απ' τη ζωή μου. Στον αχυρώνα με τα στοιβαγμένα ξύλινα καφάσια ένωσα βασίλισσα, γιατί κάποιος θέλησε να κάνει για μένα, ο,τιδήποτε μπορούσε να με ευχαριστήσει, με ευγένεια και σεβασμό, προσέχοντας κάθε στιγμή τι θέλω τι όχι. Στην θέση της καρδιάς μου απλώθηκε ήλιος ζεστός, στοργικός, ...πορτοκαλένιος. Τα χέρια μου ήταν ακτίνες καθώς τον χάιδευα, ήταν τα χέρια του ήλιου. Δεν το έκρινα για αμαρτία, ούτε το εξομολογήθηκα ποτέ. Ήταν ένα δώρο που μού έστειλε η ζωή.

Χτυπάει η πόρτα.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ: Καλησπέρα! Πώς είστε απόψε;

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Ευτυχώς ξεχνιέμαι με το γράψιμο. Για να μην σκέφτομαι όσα λέει και όσα δεν λέει ο γιατρός. Έγραψα αρκετά και σήμερα.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ (*Κάθεται στην καρέκλα μπροστά στο κρεβάτι*): Έχω κι απόψε μια ιστορία. Εργάστηκα πριν χρόνια στην ψυχιατρική κλινική των φυλακών. Φέρανε κάποιον κρατούμενο τοξικομανή. Τον συμπάθησα γιατί εμφάνιζε μια ασυνήθιστη ποιότητα. Τον ξαναείδα πέρσι στο δρόμο σε άριστη κατάσταση. Περπατούσε χέρι χέρι με μια καλοβαλμένη και αξιοπρεπή γυναίκα. Στάθηκα και του μίλησα, γιατί μού έκανε μεγάλη εντύπωση από τότε η περίπτωση του. Έδειξα πόσο χάρηκα που τον έβλεπα καλά και ζήτησα διακριτικά το τηλέφωνό του. Ήθελα να μού διηγηθεί πώς τα κατάφερε να ξαναπιάσει την ζωή του αλλιώς. Οι περισσότεροι δεν καταφέρνουν. Είχα και τον αδελφό μιας φίλης που τραβιόταν με ναρκωτικά και έψαχνα τρόπους να βοηθήσω. Μού είπε φυσικά πως όλα είναι μια απόφαση και όταν αποφυλακίστηκε ακολούθησε πρόγραμμα απεξάρτησης. Έπειτα συνδέθηκε με αυτή την συγκροτημένη γυναίκα που δεν είχε απολύτως καμία σχέση με τον χώρο των εξαρτήσεων. Τον ρώτησα αν της είχε μιλήσει για το παρελθόν του, αν η γυναίκα ήξερε. Ναι, μού είπε, της τα είπα όλα, γιατί ήθελα να με αγαπήσει έτσι όπως είμαι, της είπα πως τα ναρκωτικά με είχαν οδηγήσει σε κλοπές και φυλακές. Δεν θα μπορούσα μια ζωή να κρύβομαι. Κάποια στιγμή κάτι θα μού ξέφευγε, κάτι θα έβγαινε στο φως και μετά η σχέση μας θα κινδύνευε.

Τον θαύμασα. Έγινε ένας άλλος άνθρωπος πατώντας **πάνω** στην αλήθεια. Έχτιζε στέρεα το μέλλον του επάνω της.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ (συγκλημένη & δακρυσιμένη): Θα ήθελα πολύ να σας αγκαλιάσω και να σας ευχαριστήσω για όσα έχουμε μοιραστεί αυτές τις μέρες.

Η Προϊσταμένη σκύβει και αγκαλιάζονται.

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ (συγκλημένη): Με βοηθήστε πολύ!

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ: Καλό ξημέρωμα!

Η κυρία Μάγδα διαβάζει ή λέει και γράφει:

ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΔΑ: Ένας άγνωστος και ταπεινός ζωγράφος που αγαπούσε τη φύση. Έβαζε όλη την καλοσύνη του κόσμου σε κάθε χορταράκι που πατάμε χωρίς να ακούμε τον πόνο του.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Η Λένια σχεδιάζει στο γραφείο της. Χτυπάει το τηλέφωνό της. Το απαντάει ανήσυχη.

ΛΕΝΙΑ: Ναι; ... Έρχομαι αμέσως...

Αναστατώνεται, έτοιμη να κλάψει. Φεύγει βιαστικά απ' το σπίτι.

Από το σκηηνικό αποσύρεται δεξιά το δωμάτιο Νοσοκομείου και ξαναέρχεται η αρχική εικόνα με το κρεβάτι της Λένιας και το παραβάν με τον πίνακα και το παράθυρο απέναντί του.

Σβήνουν τα φώτα και όταν ξαναάβουν η Λένια και η Ρεβέκκα κάθονται στον καναπέ.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Η Λένια διαβάζει στην Ρεβέκκα από το κίτρινο τετράδιο το τέλος της καταγραφής του ημερολογίου. Στον τοίχο είναι ακουμπισμένο το βαλιτσάκι της μητέρας με δεμένο στο χερούλι το κίτρινο-πράσινο μαντήλι της.

Συμπεραίνεται πως έχει διαβάσει νωρίτερα όλο το προηγούμενο κομμάτι.

ΛΕΝΙΑ: Τα χέρια του μακριά και λεπτά. Θύμιζαν κλαριά δέντρου. Η ψυχή του πανάλαφρη σαν λιβελούλα. Έβλεπα απ' το παράθυρο τον μισό ουρανό βαμμένο κόκκινο για το δειλί. Ερχόταν μετά το φεγγάρι, τα έβαφε όλα μπλε κι εγώ έτρεχα πηδώντας αγάθια και παλιόνερα να φτάσω στον αχυρώνα. Είχαν θεριέψει και οι τσουνίδες στον λόφο. Το πρώτο που ζωγράφισε εκεί μέσα ήταν ένα άθλιο πράγμα, μια μαυρίλα, ένα κάρβουνο με αίματα, σε ένα χαρτί που το έκαψε μετά. Έτσι ελευθερώθηκε απ' το συμβάν.

Είχε πεταχτά ζυγωματικά κι έντονο καρύδι στο λαιμό να ανεβοκατεβαίνει.

Το πρόσωπό του, που ήταν ψημένο απ' τον ήλιο μας του νότου, είχε ξανασπρίσει ώσπου να φύγει, τόσον καιρό που δεν έβγαине έξω. Δεν είχε την χαρά του υπαίθρου πιά. Στον αχυρώνα ζωγράφιζε αξίνες, κουβάδες και ρούχα που κρέμονταν στην καρέκλα σχηματίζοντας πτυχώσεις.

Την μέρα που θα 'φευγε, είχε ρίξει πιο πριν μια σύντομη νεροποντή. Ένας βρεγμένος πετεινός κακάριζε πιο κει σε ένα πεζούλι. Άκουσα το μωρό στην κοιλιά μου. Αποχαιρέτησε κι αυτό.

Δεν ήταν σπουδαίος για την ζωγραφική, η ζωγραφική ήταν σπουδαία για αυτόν, ήταν μια φυσική του ανάγκη. Αντάλλαξε τα σχέδιά του με ένα πιάτο φαί. Γι αυτό απόρησα πώς βρέθηκε σε μαγαζί το πορτραίτο. Έγραψα για να στον περιγράψω, Λένια. Απλός, ασκητικός, στωικός και αμέριμνος. Αγαπούσε την ελευθερία, φορούσε ένα φαρδύ γαλάζιο πουκάμισο, μπεζ παντελόνι και σανδάλια. Ψάθινο καπέλο για τον ήλιο. Ζωγράφιζε με μολύβια, κραγιόνια και κάρβουνο. Σε χαρτιά περιτυλίγματος και σε λαδόκολλες του μπακάλη. Στην εξοχή λάτρευε τις ελιές και τα κυπαρίσσια, τα άγρια βράχια και τα γεφυράκια. Στα σπίτια του άρεσαν τα κιγκλιδώματα, οι πόρτες, τα παράθυρα με γιασεμί και οι μποκαμβίλιες.

Είχε ζωγραφίσει τον δρόμο του χωριού, που ξεκινάει απ' το πλατάνι της βρύσης, με τα κορίτσια καθισμένα στην αυλόπορτα δίπλα στη μυγδαλιά. Αυτό το σχέδιο τους εξόργισε περισσότερο.

Εμένα μού άφησε το σχεδιάκι που σου εσωκλείω. Κάτι μαργαρίτες που του πήγα μέσα σε ένα ποτήρι νερό. Δες την υπογραφή του: lemontree. Με μικρό el.

Βγάζει από μέσα το σχεδιάκι και το κοιτάζουν οι δύο τους με τρόπο ώστε να δουν και οι θεατές πόσο απλό είναι. Ίσως η Λένια το ακουμπήσει στα χείλη της.

ΛΕΝΙΑ: Σκέφτεσαι το ίδιο με μένα;

ΡΕΒΕΚΚΑ: Τι θα κάνεις;

ΛΕΝΙΑ: Θα ψάξω να τον βρω. Αυτός μοιράστηκε χαρές και λύπες μαζί μου.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Λες να ζει κάπου;

ΛΕΝΙΑ: Θα ψάξω. Σε εκείνα τα μέρη.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Αν βρεις ένα ερειπωμένο σώμα;

ΛΕΝΙΑ: Μακάρι να βρω σώμα. Γιατί μπορεί να βρω μια τεφροδόχο ή ένα μνήμα. Είμαι έτοιμη. Θα ρωτήσω και θα μάθω.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΚΤΗ

Η Λένια μπροστά σε μια ανοιχτή βαλίτσα. Ξεκρεμάει τον πίνακα, τον τυλίγει απαλά με το κτρινοπράσινο μαντήλι της μητέρας της και κλείνει το φερμουάρ της βαλίτσας. Φεύγει κλειδώνοντας το σπίτι.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Στη θέση του γραφείου της Δάφνης έχει έρθει ένα τραπεζάκι καφεενείου. Κάθονται η Δάφνη με την Ρεβέκκα. Είναι φανερό, πως η Ρεβέκκα την έχει μόλις ενημερώσει.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Αφότου αγόρασε τον πίνακα, έλεγε πως ακούει βήματα να την ακολουθούν όταν περπατάει. Γυρνούσε πίσω να δει... Κανείς.

ΔΑΦΝΗ: Ο πίνακας λειτούργησε ως καταλύτης. Έβλεπε μέσα του τον εαυτό της ως θεατής.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Λες και είχε έρθει από άλλη διάσταση της πραγματικότητας αυτός ο πίνακας.

ΔΑΦΝΗ: Άκου Ρεβέκκα: Η Λένια είχε ανθρωποφοβία. Και η ανθρωποφοβία είναι μια προστατευτική αντίδραση του σώματος. Γιατί το σώμα είναι ο κατεξοχήν φύλακας της αλήθειας... Εμείς καταχωνιάζουμε τα ενοχλητικά περιστατικά αλλά το σώμα τα έχει γραμμένα επάνω του... Δεν τα ξεχνάει.

Ο σερβιτόρος φέρνει τους καφέδες.

Η Δάφνη πίνει μια γουλιά, και σαν να συνέρχεται λογικεύεται και αλλάζει ύφος.

ΔΑΦΝΗ: Εντάξει. Μην τρελαθούμε, Ρεβέκκα. Είναι δυνατόν κάποιος - έστω και με ευαίσθητες κεραίες- να ζωγραφίσει την κόρη του που δεν γνωρίζει καν την ύπαρξή της;

ΡΕΒΕΚΚΑ: Σε μια στιγμή ενόρασης..., ίσως ;

ΔΑΦΝΗ: Και πώς κατάφερνε να της συμπαραστέκεται μέσα από το πορτραίτο; Αυτό δεν έλεγε η Λένια; Πως θέλησε να της αποκαλυφθεί μέσα απ' τον πίνακα. Γίνονται αυτά τα πράγματα;

ΡΕΒΕΚΚΑ: Δεν ξέρω αν θα καταλάβουμε ποτέ πώς, στην ευχή, μεταφέρονται τα μηνύματα.

ΔΑΦΝΗ: Τα μηνύματα μεταφέρονται σύμφωνα με τα στοιχεία που προβάλλουμε εμείς, από τον εαυτό μας, πάνω σε ό,τι βλέπουμε.

Μικρή παύση.

ΡΕΒΕΚΚΑ (θλιμμένα, γιατί πραγματικά νοιώθει την Λένια φίλη της) :

Έφυγε... με ένα παλτό και μια μικρή βαλίτσα στο χέρι. «Ομπρέλα πήρες;» την ρώτησα. «Έχει βροχές εκεί».

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΟΓΔΩΗ

Φωτίζεται το κεντρικό μέρος, το σπίτι της Λένιας. Εκκλειδώνει και μπαίνει μέσα η Ρεβέκκα, κρατώντας φακέλους με λογαριασμούς και το ταχυδρομείο της ημέρας.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Ήρθε σπίτι μου με μια παλιά βροχή πάνω της. Γιατί παλιά; Δεν ξέρω. Έτσι έρχεται να το πω. Τα μαλλιά της μύριζαν, όπως η γη που έχει καιρό να ποτιστεί και κρατάει την υγρασία με ευγνωμοσύνη. Πρώτη φορά ερχόταν εκείνη στο σπίτι μου. Ήταν προχωρημένο απόγευμα. Είπε πως φεύγει και φάνηκε να χαίρεται για αυτό. Με

παραικάλεσε να ποτιζω τις γλάστρες. Δεν πρόλαβα να πω τίποτα. Γιατί με αγκάλιασε. Για πρώτη φορά.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΝΑΤΗ

Η Ρεβέκκα ξαναπηγαίνει στο τραπέζι του καφενείου, όπου την περιμένει η Δάφνη.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Μού τηλεφώνησε από κει. Είναι καλά. Σα να έλυσε έναν γρίφο. Είπε πως κουβαλούσε μια κακοποίηση που αναχαίτιζε και φρέναρε την ζωή της. Βασανιζόταν απ' τα θηρία του ξυλοδαρμού, γιατί δεν είχε δει την τρυφερότητα και την ανθρωπιά των γονιών της, που οδήγησαν στην γέννησή της. Ποτιζόταν μόνο απ' την πικρή ρίζα και όχι απ' την γλυκιά.

ΔΑΦΝΗ: Βαραίνει πολύ η μνήμη στο σώμα της γιατί αν δεν είχε συμβεί ο ξυλοδαρμός εκείνη δεν θα είχε γεννηθεί. Άρρηκτα δεμένοι ο σκοτεινός κόσμος με τον φωτεινό!
(Μικρή παύση).

ΔΑΦΝΗ *(Συμπερασματικά, στοχαστικά και απολύτως μελαγχολικά. Ίσως στην κλασική στάση της μελαγχολίας: στηρίζοντας τον αγκώνα στο τραπέζι και το μάγουλο στην παλάμη):*

Πάντως η περίπτωση της Λένιας άνοιξε σαν λουλούδι που ανοίγει πέταλα στο φως. Προσπαθώ να σκεφτώ πόσες υποθέσεις, πόσοι άνθρωποι, σαν εμάς, εξίσου μπερδεμένοι, παραμένουν αδιευκρίνιστοι και κλειστοί.
Έρχεται ο σερβιτόρος με καφέδες ή νερά.

ΔΑΦΝΗ *(Βαραίνει και συννεφιάζει απότομα η όψη της):* Είναι πολύ τυχερή, τελικά... η Λένια. Μια πληροφορία που συνδέεται με τη γέννηση κάποιου μπορεί να λυτρώνει ή να τσακίζει. Θα σου εκμυστηρευτώ κάτι δικό μου, προσωπικό και πολύ οδυνηρό. Κάποτε τσακωνόμουν με τη μητέρα μου. Τότε εκείνη, πάνω στον καυγά για να με πληγώσει είπε ... πως για να την εκδικηθεί τής έκανε ο πατέρας μου αυτό από το οποίο προήλθα... Για να την εκδικηθεί, επειδή έδιωξε απ' το σπίτι την υπηρέτρια που εκείνος γλυκοκοιτούσε. Η πληροφορία πως ένα παιδί είναι προϊόν εκδικητικής πράξης ή βιασμού δεν αντέχεται με τίποτα. Κανείς δεν θα 'θελε να το γνωρίζει. *(Προσπαθεί να συγκρατήσει τα δάκρυά της).* Είναι μεγάλο εφόδιο να έχεις γεννηθεί από αγάπη.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ

Η Ρεβέκκα τριγυρνάει μες στο σπίτι της Λένιας.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Κρατάει μια μυρωδιά εσπεριδοειδούς αυτό το σπίτι. Έβαζε νομίζω μια κρέμα στα χέρια της με άρωμα πορτοκάλι ή κάτι τέτοιο... Τα χέρια μας είναι εργασία δουλειάς... Συχνά έβρισκα κουκούτσια σ' αυτό το τασάκι. *(Σκύβει και κοιτάζει).* Μανταρίνια, λεμόνια; Γιατί δεν τα πετούσε; Τόσο τακτική σε όλα τα άλλα.

Γεμίζει άλλο ένα ποτιστήρι με νερό. Ποτίζει.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Αφότου έφυγε έχω μια παραίσθηση... πως αυτό το ξύλινο γραφείο βγάζει φύλλα και δένει έναν πράσινο καρπό. Δεν είναι ευρέως γνωστό, αλλά η λεμονιά είναι δέντρο υβριδικό. Προέρχεται από άγριες ποικιλίες, όπως το κίτρο και το μανταρίνι. Είναι άγνωστο, λέει η εγκυκλοπαίδεια, πού και πότε έγινε αυτή η διασταύρωση.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ

Η Ρεβέκκα ξαναπαίρνει για τα γλαστράκια. Προχωράει πιο μέσα κοιτάζει τον τοίχο/ή το φύλλο του παραβάν, όπου βρισκόταν το πορτραίτο. Έξω απ' το παράθυρο περνάει το φως από κάποιους προβολείς και οι γρίλιες προβάλλονται στιγμιαία πάνω στον απέναντι τοίχο. Η Ρεβέκκα πλησιάζει και κοιτάζει έξω απ' το παράθυρο. Ίσως ανοίγει τα τζάμια και ξαναπερνάει κάποιο φως.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Να, αυτό συνέβαινε. Έπεφτε επάνω το φως του παραθύρου. Άλλο το πρωί, άλλο το βράδυ... προβολείς αυτοκινήτων... η διαφημιστική ταμπέλα που αναβοσβήνει απέναντι, οι λοξές ακτίνες του ήλιου, το ασημένιο φως του φεγγαριού...

Μικρή παύση.

Όλα αντανakλάσεις... Κι εκείνη νόμιζε πως βλέπει κάποιον... Κάποιον άλλον, εκτός απ' τον εαυτό της.

Χαμηλώνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Δυναμώνουν ελάχιστα τα φώτα. Η Ρεβέκκα, μιλώντας αργά, σε ρόλο αφηγητή.

ΡΕΒΕΚΚΑ: Τρεις Κυριακές αργότερα, στην επαρχία Κιλάρνευ, λίγο πριν κλείσει τα εξήντα οκτώ, με άσθμα και καρδιοπάθεια... σε ένα δημοτικό γηροκομείο θα τού δείξει το πορτραίτο και το ποτήρι με τις μαργαρίτες. Ελπίζοντας να τον κάνει να θυμηθεί. Φάνηκε να τα αναγνωρίζει και χαμογέλασε. Αλλά δεν ήξερε τι να πει.

ΤΕΛΟΣ